

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2109	Τῆς ἁγίας Παρασκευῆς (Α' Τιμ. 3,13 – 4,5) Πέμπτη 26 Ἰουλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ ἀποστασία

«Ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων» (Α' Τιμ. 4,1)

Σᾶς κάνω, ἀγαπητοί μου, ἀρχίζοντας μιὰ ἐρωτήσι. Ὑπάρχει ἐδῶ κανεὶς ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς πῆ, τί θὰ συμβῆ στὸν κόσμο ὕστερα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια; Ὅχι ἀσφαλῶς. Καὶ ὄχι μόνο ἐδῶ ἀλλὰ καὶ σ' ὅλο τὸν πλανήτη δὲν θὰ βροῦμε ἓναν, ὅσοδῆποτε σοφὸς καὶ μέγας καὶ ἐπιστήμονας κι ἂν εἶνε, ποὺ θὰ κατορθώσῃ νὰ διασχίσῃ τὸ πέπλο τοῦ μέλλοντος καὶ νὰ μᾶς πῆ τί θὰ συμβῆ ὄχι ὕστερα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια, ἀλλὰ οὔτε ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια, οὔτε ὕστερα ἀπὸ ἓνα χρόνο, οὔτε καὶ σήμερα μέχρι τὸ βράδυ. Ἀποκλείεται νὰ εἶνε αὐτὴ ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ σύμπαντος; – ποῦ τὸ ξέρουμε; **Ἄγνωστο τὸ μέλλον.** Κι αὐτοὶ ἀκόμα ποὺ κυβερνοῦν τὰ μεγάλα κράτη ἀγνοοῦν τί θὰ συμβῆ αὔριο τόσο στὸ δικό τους κράτος ὅσο καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Δὲν γνωρίζουμε «τί τέξεται ἡ ἐπιούσα» (Παροιμ. 3,28).

Μέσα ὅμως στὸ ἄπειρο αὐτὸ σκοτάδι, στὰ «μεσάνυχτα» ποὺ ἔχουμε ὡς πρὸς τὸ μέλλον, **πέφτουν μερικὲς φωτοβολίδες.** Ὅσοι πῆγαν στρατιῶτες γνωρίζουν ὅτι μέσα στὸ σκοτάδι πέφτει μιὰ φωτοβolidά καὶ τότε ἡ νύχτα γίνεται ἡμέρα. Ἔτσι λοιπὸν καὶ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας μας γιὰ τὸ μέλλον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ρίχνει τὶς δικές του φωτοβολίδες. Καὶ ποιές εἶνε οἱ φωτοβολίδες αὐτές, ποὺ φωτίζουν καὶ μᾶς δείχνουν τί θὰ γίνῃ στὸ μέλλον, ὄχι μόνο ὕστερα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια, ἀλλὰ ὕστερα καὶ ἀπὸ χίλια καὶ δυὸ χιλιάδες καὶ τρεῖς χιλιάδες καὶ πέντε χιλιάδες χρόνια; Εἶνε **οἱ προφητεῖες**· οἱ προφητεῖες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οἱ προφητεῖες προπαντὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ προφητεῖες τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, οἱ προφητεῖες τῶν ἀποστόλων καὶ μάλιστα τοῦ Παύλου.

Ἀκούσατε σήμερα τὸν ἀπόστολο (βλ. Α' Τιμ. 3,13-4,5), τὸν προσέξατε; Ἄν τὸν προσέχαμε, θὰ τρέμαμε σὰν ἁμαρτωλοὶ ποὺ εἴμασθε. Τί λέει; Μεταξὺ τῶν ἄλλων ποὺ γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦ-

λος στὸν πιστὸ μαθητὴ τοῦ τὸν Τιμόθεο, τὸν ὁποῖον ἐγκατέστησε ὡς πρῶτο ἐπίσκοπο στὴν Ἑφεσο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔχει καὶ μία προφητεία. Λέει, ὅτι «ἐν ὑστέροις καιροῖς», τὰ τελευταία χρόνια τῆς ἀνθρωπότητος, **θὰ ἔρθῃ στὸν κόσμο μιὰ συμφορά.** Ποιὰ θὰ ἔνε αὐτή;

Πολλῶν εἰδῶν συμφορὲς θὰ συμβοῦν, ἀγαπητοί μου, σύμφωνα μὲ τὸ φοβερὸ βιβλίον τῆς ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως. Ποιὰ ἀπ' ὅλες εἶνε αὐτὴ γιὰ τὴν ὁποία ὁμιλεῖ σήμερα τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο; Μήπως θὰ ἔνε κανένας νέος **κατακλυσμός**, ποὺ θὰ πνίξῃ σὰν σκουλήκια τὰ ἀκάθαρτα ὄντα ποὺ λέγονται ἄνθρωποι; Μήπως θὰ ἔνε καμμιά **φωτιά**, σὰν ἐκεῖνη ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἔκαψε τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα; Μήπως θὰ ἔνε καμμιά νέου εἶδους **ἀσθένεια**, ποὺ θὰ σαρώσῃ σὰν τὶς μύγες τὸ ἀνθρώπινο γένος; Μήπως θὰ ἔνε καμμιά **πεῖνα** σὰν ἐκεῖνη τῆς Κατοχῆς; Ἡ μήπως θὰ ἔνε κανένας **σεισμός**, ποὺ θὰ τραντάξῃ ὀλόκληρη τὴ Γῆ; Λέγε μας, ἀπόστολε Παῦλε, στόμα τοῦ Χριστοῦ, ποιὰ θὰ ἔνε αὐτὴ ἡ μεγάλη συμφορά;

Δὲν θὰ εἶνε καμμιά ἀπὸ αὐτὲς ποὺ ἀναφέραμε. Κι αὐτὲς ἀσφαλῶς θὰ γίνουιν· ὁ σημερινὸς ὅμως ἀπόστολος ὁμιλεῖ γιὰ συμφορὰ ὄχι ὑλικῆς φύσεως ἀλλὰ **συμφορὰ πνευματικῆς φύσεως.** Ναί. Θὰ τὸ πῶ ποιὰ συμφορὰ θὰ εἶνε αὐτὴ, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν θὰ συγκινηθῆτε· γιὰτὶ καταντήσαμε ἄνθρωποι χωματίνοι, μᾶς συγκινοῦν μόνο ὑλικές ζημιές (καταστροφές, ἀσθένειες, σεισμοί...). Μὰ πέρα ἀπ' αὐτὲς ὑπάρχει μιὰ μεγαλύτερη συμφορά, ποὺ πρέπει νὰ φοβούμεθα περισσότερο. Ποιὰ εἶν' αὐτή;

«Ἐν ὑστέροις καιροῖς», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν θὰ πλησιάζουιν τὰ τέλη τῆς ἀνθρωπότητος, τότε «ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως» (Α' Τιμ. 4,1)· νὰ ἡ μεγάλη συμφορά, **ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν πίστι, ἡ ἀποστασία.** Καὶ εἶνε συμφορὰ λοιπὸν ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὴν πί-

στι; Τί θα πῆ, θα φύγουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν πίστι, τὴν ὀρθόδοξο πίστι; καὶ τί εἶνε πίστις;

Ἡ πίστις εἶνε τὸ σπουδαιότερο. Ἄν δὲν πιστεύης στὸ Θεό, ὅτι ὑπάρχει Πνεῦμα ἅγιο, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ψυχὴ ἀθάνατη καὶ αἰώνια, ὅτι θα γίνῃ μέλλουσα κρίσις· ἂν ζῆς σὰν τὸ ζῶο καὶ ἔχῃς ὡς πρόγραμμά σου τὸ «*Φάγωμεν καὶ πῖωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*» (Ἦσ. 22,13 = Α' Κορ. 15,32), ἂν δὲν ἔχῃς ἰδανικὰ καὶ φτερὰ καὶ ὄνειρα μεγάλα, τότε δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζεσαι ἄνθρωπος· γιατί ἄνθρωπος εἶνε τὸ ὄν ἐκεῖνο ποῦ δὲν περπατᾷ μετὰ τὰ τέσσερα ἀλλὰ βαδίζει ὄρθιος, βλέπει πρὸς τὰ ἄνω, ἀτενίζει πρὸς τὸν οὐρανὸ ποῦ εἶνε ἡ πατρίδα του. Ἡ πίστις λοιπὸν εἶνε τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ, **ὅ,τι ὠραιότερο καὶ πολυτιμότερο** στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ ὁ ἱερός Χρυσόστομος καὶ ἄλλοι ἅγιοι ἔλεγαν, ὅτι εἶνε προτιμότερο νὰ σβῆσῃ ὁ ἥλιος παρὰ νὰ σβῆσῃ ἡ πίστις. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀπόστολος θεωρεῖ τὴν ἀποστασία ἀπὸ τὴν πίστι ὡς τὴν πιὸ μεγάλη συμφορὰ.

Καὶ δυστυχῶς βλέπουμε, ὅτι **σήμερα πολλοὶ φεύγουν ἀπὸ τὴν πίστι**. Ἀπὸ τοὺς χίλιους Χριστιανούς, ποῦ βαπτίσθηκαν «*εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*» καὶ φέρουν τὴ σφραγίδα τοῦ τιμίου σταυροῦ, πόσοι ἐκκλησιάζονται; δέκα, εἴκοσι, τριάντα. Οἱ ἄλλοι ποῦ βρίσκονται; Φεύγουν, ἀδειάζουν οἱ ἐκκλησίες τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καὶ ποῦ πᾶνε; Σὰν τὸ κοπάδι τῶν χοίρων ποῦ δαιμονίστηκαν κ' ἔπεσαν στὸ γκρεμό, ἔτσι κι αὐτοὶ ποῦ φεύγουν ἀπὸ τὴν πίστι· ἄλλος γίνεται ἄθεος **ύλιστής**, κ' ἔχει χρόνια τώρα νὰ πατήσῃ στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ ἐξομολογηθῇ· ἄλλος πάει στοὺς **φράγκους**, γίνεται οὐνίτης, προσκυνάει τὸν πάπα· ἄλλος πάει στοὺς **προτεστάντες ἢ εὐαγγελικούς**, ποῦ κρατοῦν δῆθεν τὸ Εὐαγγέλιο ἀλλὰ εἶνε μιὰ Λερναία Ὑδρα μὲ ἑκατοντάδες κεφάλια - αἰρετικά παρακλάδια· ἄλλος πάει στοὺς χιλιαστὰς καί, ἐνῶ λέμε «*ὁμολογῶ ἔν βάπτισμα*» (Σύμβ. πίστ. 10), αὐτὸς ξεβαφτίζεται καὶ γίνεται **μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά**· καὶ ἄλλος, γιὰ νὰ μάθῃ λέει τὰ μυστικά τοῦ μέλλοντος ἢ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ ψυχὴς πεθαμένων, πάει στὰ μέντιουμ, στὸν **πνευματισμό**. Ὅλοι αὐτοὶ δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ **προσέχουν** «*πνεύμασι πλάνης καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων*» (ἔ.ἀ.).

Θὰ ἔρθουν λοιπὸν χρόνια ποῦ θα συμβοῦν καὶ σεισμοὶ καὶ πυρκαγιὲς καὶ ἀσθένειες καὶ πόλεμοι καὶ ἄλλα κακά, ἀλλὰ μὴ φοβηθῆτε. Αὐτὰ ζημιώνουν μόνο σπίτια καὶ κορμιά· ἡ μεγάλη ζημιὰ εἶνε ἡ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ, ἡ ζημιὰ στὴν πίστι. Τότε, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ἂν σᾶς ζητήσουν πράγματα

ἢ σπίτια ἢ μαγαζιά, δώστε τα, τὴν ψυχὴ σας ὁμῶς μὴν τῆ δώσετε. «**Ψυχὴ καὶ Χριστὸς** σᾶς **χρειάζονται**· αὐτὰ τὰ δύο ὅλος ὁ κόσμος νὰ πέσῃ ἐπάνω σας δὲν ἔμπορεῖ νὰ σᾶς τὰ πάρῃ ἐκτὸς καὶ τὰ δώσετε μὲ τὸ θέλημά σας, αὐτὰ τὰ δύο νὰ τὰ φυλάγετε νὰ μὴ τὰ χάσετε» (ἡμ. σχετ. ἔργο, διδασχὴ Δ', σ. 180). Αὐτὰ τὰ δύο νὰ τὰ κρατήσουμε μέχρι θανάτου, τὰ ἄλλα εἶνε φθαρτά.

* * *

Δυστυχῶς, ἀγαπητοί μου, –τὸ λέω μὲ πόνο– **καταντήσαμε ἀμπέλι ξέφραγο**. Κανεὶς δὲν πονάει, δὲν κλαίει, δὲν λαμβάνει μέτρα. Μπήκαν μέσα ὅλες οἱ προπαγάνδες καὶ οἱ αἰρέσεις κι ἀλωνίζουν. Ἄν αὐτὸ συνεχιστῆ, θὰ ῥθῃ μέρα ποῦ θὰ ἔνε ἄλλοι φράγκοι καὶ οὐνίτες, ἄλλοι προτεστάντες καὶ ἀντβεντισταί, ἄλλοι χιλιασταί - ἰεχωβίτες, ἄλλοι μασόνοι, ἄλλοι ὑλισταί καὶ ἄθεοι, καὶ ὀρθόδοξο Χριστιανὸ δὲν θὰ βρισκῆς. «**Ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως**», εἶπε «**ῥητῶς τὸ Πνεῦμα**» τὸ ἅγιο (Α' Τιμ. 4,1). Καὶ τὰ χρόνια αὐτὰ ἤρθαν. Μίλα στὸν κόσμο γιὰ ταινίες καὶ αἰσχροὺς ἔρωτες, γιὰ μπάλλα καὶ ποδόσφαιρο, γιὰ λεφτὰ καὶ πολιτικὴ, γιὰ ὅ,τι γεῶδες κι ἁμαρτωλό, καὶ τεντώνουν τ' αὐτάκι τους ν' ἀκούσουν· μόλις τοὺς μιλήσῃς γιὰ τὸ Χριστό, γιὰ ὅ,τι ἅγιο καὶ ἱερό, φεύγουν. «**Προσέχουν** σὲ πνεύματα πλάνης καὶ διδασκαλίες δαιμονίων».

Ἐδῶ ποῦ φτάσαμε, εἶνε καιρὸς νὰ φωνάξουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἐκεῖνο ποῦ φώναξε στὰ οὐράνια ὁ ἀρχιστράτηγος Μιχαὴλ ὅταν εἶδε νὰ κατακυλᾷ στὴν ἄβυσσο ἕνα τάγμα ἀγγέλων καὶ νὰ γίνωνται δαίμονες· «**Στῶμεν καλῶς!**». Αὐτὸ ποῦ ἀκοῦμε καὶ στὴ θεία λειτουργία, «**Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου!**», νὰ τὸ ποῦμε ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι. Καὶ νὰ σταθοῦμε στὶς ἐπάλληξες τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τοῦ ἔθνους· ἄς φεύγουν πολλοὶ κι ἄς πέφτουν στοὺς γκρεμούς. Ὅσο λίγοι κι ἂν μείνουμε, νὰ μείνουμε. Δὲν θὰ χαθῆ ἡ πίστις, δὲν θὰ νικήσουν οἱ πολλοί· θὰ νικήσῃ ἡ ζωὴ, τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἡ Ὁρθοδοξία. Αὐτὸ εἶνε τὸ πιστεύω καὶ ἡ λατρεία μας, αὐτὸ φωνάζουν οἱ τάφοι τῆς φυλῆς μας.

Στὰ χρόνια αὐτὰ ἄς μιμηθοῦμε τὸ παράδειγμα τῆς **ἁγίας Παρασκευῆς**, ποῦ ἐορτάζουμε. Ἐκείνη προτίμησε νὰ τὴ βάλουν μέσα σὲ καζάνια μὲ λάδι καὶ πῖσσα, νὰ καῆ, νὰ γίνῃ παρανάλωμα τοῦ πυρός, παρὰ νὰ ἀρνηθῆ τὴν πίστι.

Ἄς μιμηθοῦμε τὰ παραδείγματα αὐτά, **ἄς σταθοῦμε ἀμετακίνητοι**. Κι ἂν ἡ γῆ σειεταί καὶ τ' ἄστρα τρέμουν, ἐμεῖς «**στῶμεν καλῶς**» ὡς Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες. Κι ὅταν ἔρθῃ ἡ τελευταία στιγμή μας, νὰ ποῦμε «**Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου**» (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**